Твір на тему «Софія Київська»

Земля наших предків напрочуд багата. Це й прекрасна природа, й плодючі чорноземи, зрештою, ще й творчий потенціал нашого народу. Недарма ми, нащадки тисячоліття історії України, отримали у спадок стільки природних та рукотворних скарбів від пращурів. Один з них – це собор Софія Київська, що розташований у центрі нашої столиці.

Софія Київська або Софійський собор – це одна з найдавніших пам'яток української архітектури та монументального живопису XI-XVIII століть. Народилася вона ще за часів існування Київської Русі, але упродовж століть зазнавала змін: як оновлень, так і руйнації. Собор як головний храм держави був свого часу духовним та політичним центром. У його стінах відбувалися найвизначніші урочистості: сходження на великокняжий престол, прийняття послів. Тут затверджували навіть політичні угоди. У соборі велося літописання, були створені перші відомі на Русі бібліотека та школа.

Зовні проста, а в середині розкішна споруда уособлює ідеал людини, як його бачили архітектори тих часів. Без зайвих оздоб та кричущих прикрас, адже людина за християнським віруванням має піклуватися передусім про внутрішню красу. Білі стіни собору приховують неймовірної складності та виняткової краси фрески й мозаїки.

Фрески зображують різноманітні біблійні сюжети, а мозаїки – найбільш шанованих постатей християнства. Особливо вражає шестиметрова мозаїка із зображенням Богоматері. Її постать міниться тисячами відтінків численних шматочків смальти, старанно дібраних працьовитою рукою майстра. Також у техніці мозаїки виконані зображення Христа та Марка Євангеліста, воїна княжої доби, який захищав віру й державу від загарбників.

Довгою і складною є історія Софії Київської, так само, як і історія нашої країни. І коли золота поверхня бань сліпуче виблискує у променях вечірнього сонця, а небесна блакить міниться у рожевому серпанкові, усвідомлюєш, який скарб перед тобою, і як важливо зберегти його для наступних поколінь.